

Het geheim van water

*Water is natuurlijk meer dan chemisch H₂O.
Een artikel in Ode 32 door Tijn Toubert.*

Water lijkt zo gewoon. Het valt met bakken uit de hemel en stroomt als vanzelf uit kranen en douchekoppen. Water is ten hoogste een probleem van arme ontwikkelingslanden. Van te veel zon en te veel mensen. Tot zover de gangbare visie. Maar water blijkt meer. Experimenteel onderzoek laat zien, dat water niet simpelweg een scheikundige formule is. Water is een energie met een geheugen. En als die energie niet vrij kan stromen, raakt zij haar vitaliteit kwijt. Ofwel: de weg naar gezondheid en een schoon milieu loopt langs het geheim van water.

De zoektocht naar het geheim van water begint hoog in de bergen - daar waar water zijn reis begint langs bergruggen en landtongen. Op weg naar de bewoonde wereld neemt het van alles met zich mee en lost van alles in zich op. De woeste bergbeek is een rivier geworden en uit die rivier drinken wij. Niet rechtstreeks, natuurlijk. Eerst slaan we het op in bassins, dan bewerken we het met chemische middelen om het vervolgens in leidingen te persen. Het eens zo vrij stromende water komt gevangen en 'verrijkt' in ons systeem terecht. Waterkenners waarschuwen al eeuwen dat we onszelf vergiftigen. Wanneer water niet vrijelijk kan stromen, zeggen zij, verliest het zijn vitaliteit. De Oostenrijker Viktor Schaubberger was begin deze eeuw een van de eersten die het belang van vrij stromend water onderkende. Deze briljante uitvinder bestudeerde zijn leven lang de bewegingen die water maakt en begreep bijvoorbeeld als eerste hoe forellen tegen watervallen opzwemmen. Hij zag dat water altijd in wervelingen en spiralen beweegt - zoals wanneer een bad leegloopt - waarbij het de weg van de minste weerstand kiest. Schaubberger zag dat de natuur niet de verspillende weg van explosie - verbranding, zoals bij moderne motoren - volgt, maar de duurzame weg van implosie. Een tijdgenoot van Schaubberger, professor Felix Ehrenhaft, berekende dat de kracht van implosie 127 maal sterker is dan die van explosie. Deze kracht is voelbaar als we onze hand leggen op de afvoer van een leeglopend bad. De zuigkracht waarmee onze hand in het gat wordt gezogen, is het gevolg van implosie. Schaubberger zag, dat we de natuur beschadigen als we haar verkeerd behandelen. Als water bijvoorbeeld onder hoge druk in rechte pijpleidingen wordt geperst, verliest het zijn vitale levenskracht. Schaubberger zag, dat vissen stierven als zij moesten leven in water dat achter dammen was vastgezet. Hij zag ook, dat water zichzelf vitaliseert - oplaadt - wanneer het kolkt, draait en in natuurlijke spiralen stroomt. Toen Schaubberger in 1958 stierf, liet hij een schat aan ideeën en uitvindingen na.

Het gedachtegoed van Viktor Schaubberger leeft voort in een andere Oostenrijker: Johann Grander. Ook Grander is een man van de Alpen. Als deze beminnelijke wetenschapper niet door de bergen wandelt, is hij meestal in zijn oude kopermijn of houten hut te vinden, waar alle mogelijke hightech apparatuur - waaronder een gigantische lichtmicroscop - staat uitgesteld. Het was hier, dat Johann Grander het geheim van de vitaliteit van water ontdekte. En dat, terwijl hij daar helemaal niet naar op zoek was.

Het begon met de uitvinding in 1982 van een bijzondere motor. De motor bestond uit magneten die zodanig waren geconstrueerd, dat zij elkaar steeds opnieuw activeerden. Deze speciale techniek, die zijn tijd ver vooruit was, creëerde een natuurlijk magnetisme waardoor energie uit het apparaat begon te stromen. Volgens Granders eigen berekeningen was de motor tweemaal zo krachtig als iedere bestaande conventionele motor. Om zijn experimenten voort te zetten, had hij echter veel stroom nodig. Hiertoe ontwikkelde hij een batterij die op basis van water werkt.

Tijdens zijn experimenten met deze waterbatterij ontdekte hij, dat de hoge frequenties - zo'n 100.000 hertz - van de batterij konden worden overgedragen op het water. Inmiddels weten we, dat energie in water wordt opgeslagen in de vorm van clusters - groepen watermoleculen die aan elkaar klitten. Deze kristalachtige structuren veranderen al naar gelang het soort energie dat het water absorbeert. Er bestaan uiteindelijk zoveel verschillende vormen van clusters als er energiepatronen zijn. De Engelse professor David Schweitzer heeft verschillende energetische vormen die water kan aannemen, inmiddels op de gevoelige plaat weten vast te leggen. Johann Grander was destijds nog niet zover, maar kon wel voelen hoeveel kracht zijn opgeladen water bezat. Het bleek niet alleen veel energie te geven, maar ook heilzaam, bacteriedodend en zacht van smaak te zijn.

Grander was niet de eerste die ontdekte dat water met een hoge frequentie heilzaam is. Uit een

Italiaans onderzoek was bijvoorbeeld gebleken, dat water uit 'magische' plekken als Lourdes, Fatima en Medjugorje hoge elektromagnetische frequenties bezit. Berustten de wonderen die plaats hadden - deels - op dit 'wonderwater'? De Italianen ontdekten nog iets anders: de hoge frequenties van water uit Medjugorje bleken spontaan over te springen op gewoon Milanees kraanwater. Het merkwaardige was, dat dit niet alleen gebeurde als het water werd gemengd, maar ook wanneer twee watermonsters bij elkaar in de buurt werden gezet. Op de een of andere manier bleek water in staat om frequenties uit te zenden en op te vangen. Ook Granders zag, dat zijn 'verlevendigde' water in staat was om 'dood' water weer van energie te voorzien. Het interessante was, dat dit niet ten koste ging van de vitaliteit van het levende water. Granders' conclusie was dan ook, dat er niet zozeer energie, als wel informatie werd overgedragen. Wanneer het dode water in contact kwam met het hoogfrequente water, dan 'herinnerde' het dode water zich zijn eigen hoogfrequente conditie en begon weer op dit niveau te trillen. Het water reorganiseerde zichzelf.

Granders water zorgde voor kleine en grote wonderen. Kwalen genazen, planten groeiden beter, leidingen raakten niet meer verstopt en meertjes werden weer schoon. Granders ziet water dan ook als een levend wezen, dat zeer veel respect verdient: 'Water heeft functies te vervullen die essentieel zijn voor ieder levensproces. Het voorziet alle levende organismen op aarde van essentiële energieën en voert het afval af. Maar waar haalt water zijn energie vandaan? Voornamelijk uit de stenen en mineralen waarmee het in contact komt. Daarom heeft iedere natuurlijke waterbron een eigen energie en smaak; de samenstelling van de mineralen bepaalt de informatie die wordt opgeslagen. Ook de kolkende en wervelende bewegingen die water maakt, geven het vitaliteit. Daarom is het niet goed om water in rechte pijpleidingen te persen en onder druk te vervoeren. Wanneer water energie kwijtraakt, neemt het die energie terug van het organisme waarin het terecht komt, waardoor ernstige schade aan de gezondheid wordt gebracht.'

Inmiddels beginnen moderne wetenschappers ook in te zien, dat water meer is dan de scheikundige formule H₂O. Het inzicht dat water een drager van informatie is, is al ten minste tweehonderd jaar oud en al die tijd een bron van controverse geweest. Homeopathische geneeswijzen zijn op dit principe gebaseerd. Hierbij wordt een stof zo vaak verdund, dat er geen molecuul meer van te vinden is. En toch blijkt de informatie van die stof nog aanwezig te zijn - in de vorm van trilling. Wetenschappelijk is homeopathie nog steeds niet geaccepteerd, omdat men de werking ervan niet kan verklaren. In honderden wetenschappelijke studies is wel bewezen dat het werkt, maar niet hóe. Omdat in geen enkel laboratorium de aanwezigheid van een bepaalde, verdunde stof in de betreffende oplossing kan worden aangetoond, wordt de werking vaak afgedaan als suggestie of placebo-effect. De apparatuur die men gebruikt, is echter niet in staat aan te tonen wat met speciale apparatuur - zoals met Kirlian-fotografie - wel aantoonbaar is. Homeopathie werkt op het hoogste energetische niveau en valt onder de energetische geneeskunde. Hierbij gaat het puur om overdracht van informatie.

Toen Granders voor het eerst met zijn theorieën kwam, was er vrijwel geen wetenschapper te vinden die er iets in zag. Maar het tij keert. Granders' hut wordt regelmatig bezocht door artsen, wetenschappers, natuurgenezers en journalisten die meer willen weten over zijn wonderwater. De verlegen wetenschapper weet er nog niet goed raad mee. Hij wil zijn water niet commercieel uitbuiten en ziet zichzelf slechts als een nederige dienaar van de natuur: 'Ik wil die kleine dienaar blijven. Niet groot worden, zo blijven, mensen helpen, de natuur blijven observeren, leren en iets goeds doen in het leven. Ik heb nooit reclame voor het water gemaakt. Mensen hebben het zelf uitgedragen. Ze komen nu uit Griekenland, Sri Lanka, Nederland, uit Londen, Parijs, uit de Verenigde Staten, overal vandaan. Er zijn ook artsen die hun patiënten doorsturen. Het is gewoon zo gegroeid.' Intussen is het water gelukkig wel te koop en zijn er eenvoudige systemen ontwikkeld die in ieder huis te monteren zijn, zodat vitaal water uit de kraan stroomt (zie kader). De omslag in het denken over het vermogen van water om informatie op te slaan, is voor een groot deel te danken aan de Franse professor Jacques Benveniste, die eind jaren tachtig aantoonde, dat water zich als een soort vloeibare bandrecorder gedraagt. Onder zeer strenge wetenschappelijke condities liet hij zien, dat water in staat is om elektromagnetische vibraties op te slaan en uit te zenden. Benveniste bewees, dat het watergeheugen de moleculen van stoffen die er geheel uit worden gefilterd en dus niet meer meetbaar zijn, nog steeds herkent. Water houdt dus een soort afdruk of stempel van het molecuul waarmee het in aanraking komt, vast. Al is het oorspronkelijke molecuul volledig uit het water verdwenen, dan is de afdruk - en dus de trilling - nog steeds aanwezig. De resultaten van zijn onderzoek deden veel stof opwaaien, temeer daar ze door onderzoekers van vijf verschillende universiteiten werden bevestigd.

Maar misschien is er nog niet genoeg stof opgewaaid. Want de logische conclusie van dit alles is, dat de moderne systemen van waterzuivering ontoereikend zijn. Immers, we kunnen de grove verontreiniging wel uit het water filteren, maar als de afdruk van alle stoffen in het water aanwezig blijft, dan doen deze trillingen evengoed hun werk. Dit is onderzocht - onder andere door natuurkundige Wolfgang Ludwig, verbonden aan de World Research Foundation in Los Angeles. Hij liet zien, dat de schadelijke stoffen die uit water worden gefilterd, inderdaad nog steeds in de vorm van informatie aanwezig zijn. De elektromagnetische frequenties van bepaalde stoffen konden precies worden herleid tot de chemische vervuilers. Zijn testen wijzen uit, dat water dat alleen mechanisch is gereinigd, ons lichaam nog steeds belast met de trilling van de eens in stoffelijke vorm aanwezige deeltjes. Zogenaamd schoon water is dus helemaal niet schoon en zou wel eens een van de belangrijkste ziekmakers van deze tijd kunnen zijn. Het is bekend, dat kraanwater in grote steden als Londen al zo'n vijftienvintig keer door mensen is gebruikt. Met iedere slok water nemen wij al deze informatie dus tot ons. Is het vreemd dat chronische ziekten hand over hand toenemen? Is het vreemd dat ons immuunsysteem overbelast is? Wie deze realiteit tot zich laat doordringen, begrijpt hoe belangwekkend de uitvindingen van Schauburger en Grander zijn. Schauburger liet zien, dat water heel goed in staat is zichzelf te 'reinen' en opnieuw op te laden wanneer het in een natuurlijke spiraalvorm wordt gebracht. Op dit principe zijn verschillende huis-, tuin- en keukenapparaten gebaseerd, zoals de Martin-Wirbler (zie kader), dat op de kraan gezet kan worden en het water in een spiraalbeweging brengt voordat het in je glas belandt. Er zijn zelfs apparaten in de handel die water wervelen en daarna langs energiedragers - mineralen en edelstenen - leiden. Deze systemen zijn niet alleen van belang voor onze eigen gezondheid, maar ook voor het milieu. Het vitale en harmonische water dat ons huis verlaat, zal zijn werk vanzelf doen. Een watervitaliseringssysteem voor elk huishouden zou wel eens de beste investering in de gezondheidszorg kunnen zijn.

Een man die zich hier al jaren voor inzet, is de Oostenrijkse Europarlementariër Hans Kronberger. Kronberger vond het in het begin maar een raar verhaal. Maar als bekend journalist - hij presenteerde onder andere een consumentenprogramma op televisie - kwam hij regelmatig in aanraking met Granders 'wonderwater'. Ondanks zijn scepsis besloot hij de wetenschapper op te zoeken. Na wat heen en weer gepraat liet Grander hem een grote doos met brieven zien. Allemaal verhalen van mensen die baat hadden bij zijn water. Kronberger besloot op onderzoek uit te gaan en zocht een aantal van deze mensen op. Langzaam maar zeker verdween zijn scepsis. Niet dat hij in staat was het wateraadsel te verklaren, maar hij zag steeds met eigen ogen het effect van verlevendigd water: door kalkaanslag en bacteriegroei vastgelopen verwarmingssystemen werkten binnen enkele weken weer optimaal, de bacteriën stierven uit en de kalkaanslag verdween; zwembaden hadden minder chloor nodig; wasmachines gebruikten minder zeep en draaiden op lagere temperaturen; huiduitslag en alle mogelijke allergieën verdwenen; planten groeiden sneller en groenten smaakten beter. Uiteindelijk onderzocht Kronberger honderden gevallen, hetgeen resulteerde in het boek *Auf der Spur des Wasserratsels* en een videoband vol met praktijkvoorbeelden. Beide zijn inmiddels in tien talen vertaald.

Kronberger ging niet over één nacht ijs. Vanuit zijn mooie werkkamer op de veertiende verdieping van het Europese Parlement in Brussel vertelt hij: 'Ik moest zeer voorzichtig te werk gaan. Door mijn functie als hoofd van de consumentenbescherming had ik een lange reeks "vijanden" die mij graag op een misstap wilden betrappen, zodat ze in koor konden roepen: "zie je wel, die Kronberger is niet goed bij zijn hoofd". Ik heb drie jaar lang gegevens verzameld en alles gecheckt en gedubbelcheckt. Vervolgens heb ik met vele wetenschappers gesproken en uiteindelijk nog twee jaar geschreven. De bedoeling van het boek is niet om mensen te overtuigen. Ik vind het echter belangrijk dat er over wordt gedacht en gesproken.' Kronberger wordt regelmatig geconfronteerd met een wetenschappelijke wereld die het allemaal maar onzin vindt. 'Veel wetenschappers gaan er blijkbaar vanuit, dat iets eenvoudigweg niet bestaat als zij het niet kunnen bewijzen. Meestal ontkennen ze het of proberen het onderwerp te vermijden. Natuurlijk is dit nogal kortzichtig. Honderd jaar geleden had niemand kunnen vermoeden dat we mobiele telefoons zouden hebben. Ik ben ervan overtuigd, dat we binnen afzienbare tijd kunnen bewijzen hoe het watergeheugen werkt. Het is merkwaardig als je bedenkt, dat we - voordat we tweehonderd jaar geleden het industriële pad insloegen - wel begrepen dat water meer is dan de chemische formule H₂O.' Zo blijkt bijvoorbeeld uit het boek van dr J.S. Hahn uit 1833, dat afgestudeerde artsen uit die tijd grote problemen hadden met de zogenaamde watergeneeskunde. Dit natuurmiddel bleek veel te goed en maakte de meeste medicijnen volstrekt overbodig.

Kronbergers wens om water in een bredere context te zien, wordt onderstreept door onderzoek in de Verenigde Staten en Japan naar water met een van nature heel hoog trillingsgetal. Dit vitale water blijkt een weldadige invloed te hebben op aandoeningen zoals hart- en vaatziekten en kan voortijdige aftakeling omkeren. In bepaalde gevallen schijnt het zelfs wonderbaarlijke genezingen teweeg te brengen. Een ander voorbeeld is een bergvolk in de Himalaya ten noorden van Pakistan, de Hunza's. Het opvallende aan hen is, dat zij heel oud worden en zeer vitaal zijn. Veel onderzoekers geloven, dat dit komt door het bergwater dat zij drinken. Dit water stroomt van grote hoogte naar beneden en bevat alle mogelijke mineralen, waaronder zilver. Deze mineralen zijn afkomstig van de gletsjers en de Hunza's noemen hun water dan ook gletsjermelk. Het water is troebel, grijsachtig en zit vol met zuurstof. Zij koken het niet, maar drinken het puur uit de stroom. Kronberger ziet het starre wetenschappelijke denken als een van de grootste gevaren voor de ontwikkeling naar echt gezond water. 'Ik ben geen tegenstander van de wetenschap, integendeel, ik geef zelf ook les aan de universiteit van Salzburg. Maar door de nauwe verstrengeling van wetenschap en het bedrijfsleven, gaat de wetenschap pas serieus aan de slag als er een gereede kans is om geld te verdienen. En vooralsnog lijkt dat niet het geval. Granders water mobiliseert het vermogen van het lichaam om zichzelf te helen. Het is duidelijk dat de farmaceutische industrie hier niet op zit te wachten. Deze vicieuze cyclus van geld en macht houdt ons af van een nieuwe manier van denken over water, gezondheid en de natuur.'

Ook Grander hoopt op een verbreding van het wetenschappelijke perspectief. 'De moderne wetenschap is niet gewend holistisch te denken. De aarde en het universum worden niet als een pulserend, natuurlijk wezen gezien, maar op zijn best als een optelsom van alle delen. Daarnaast voert de wetenschap over het algemeen geen onderzoek uit vanuit een partnerschap met de natuur, maar met de intentie om de natuur te willen veranderen of overheersen. Dat kan alleen maar fout gaan. De mens kan de krachtmeting met de natuur niet aan. Het is waar, dat genetische manipulatie en atoomsplitsing een gigantische controle geven over de natuur, maar zulke processen hebben gevolgen die niemand kan overzien. Zelfmoord is geen overwinning over de natuur.'

Het begint door te dringen hoe belangrijk het is om dieper over de kwaliteit en capaciteiten van water na te denken. De recente waterconferentie in Den Haag vloeit hier direct uit voort. Het zal helaas nog wel enige tijd duren, voordat we beseffen wat er met water gebeurt als we het in pijpleidingen dwingen, over lange afstanden vervoeren, onder hoge druk bewaren en 'verrijken' met alle mogelijke chemicaliën en zware metalen voordat het wordt toegestaan de watercyclus weer in te gaan. Water dat zo intensief wordt gebruikt, dat het nauwelijks de tijd heeft om zichzelf te herstellen, is een tijdbom onder de menselijke beschaving. Daarom is het zo hoopgevend, dat de ontdekkingen van Schauberger en Grander aangeven dat met betrekkelijk geringe investeringen water kan terugkrijgen wat de welvaartsmaatschappij het heeft ontnomen: zijn zuiverheid en vitaliteit.

Bronnen: Gaia Aqua, Aqua Vital, Living Energies, Callum Coats: Victor Schauberger's work with natural energy explained (Gateway Books, 1996), Hans Kronberger & Siegbert Lattacher: De Ontdekking van het Waterraadsel (uitgeverij Uranus, Wenen, 1998), Buwe Halbertsma, Bob Berg, Grander Journal, Positive Health (maart 2000), Bres (oktober/november 1999), Living Lightly (voorjaar 2000), Roy Martina: Vitaal met water (Andromeda, 2000), Prof. dr D. Schweitzer: www.davidschweitzer.com